

Tekst **Elen Luht**
Fotod **Meeli Küttim**

Selles maailmas on kõrged laed, seinal suureformaadilised fotod, millel kujutatud New Yorki, vana palvelat, põõsapusasid. Ühes toa servas on suur arvutilaud, teises toaservas suur töölaud, keset tuba suured nahkdiivanid. Seinte ääres suured kataloogikapid, riulid. Ühel riulil seisab suur pirn, teisel kitarr. Ülejäanud pinnad on kaetud suure hulga eriliste esemetega, mida võikski ükshaaval uurima jääda.

Maasiku sõnul tema stuudiosse lihtsalt koguneb selliseid asju. Tihtipeale, kui ta midagi huvitavat leiab, toob ta selle oma stuudiosse, teadmata, mis sellest edasi saab. “Mõnikord toovad ka sõbrad neid asju, siis kui nad on midagi huvitavat leidnud, aga ei oska sellega midagi peale hakata, ära visata ka ei raatsi,” naerab Arne Maasik asjade kogunemise üle. Need väikesed ja suured asjad inspireerivad.

Elu sisemised sunnid

Kõigepealt oli Arne Maasik arhitekt, seda on ta õppinud Eesti Kunstiakadeemias. “See oli loomupärane valik,” kinnitab ta tumedasse kandilisse nahkdiivanisse istudes. “Nüüd, hiljem ma arvan, et see on sisemine teadmine, kes sa tahad olla ja mida sa otsid.”

1990ndate lõpus ja 2000ndate alguses töötas Maasik arhitektina Künnapu ja Padriku juures, kus ta osales mitmete suurte projektide juures. Ta nimetab näiteks Viru Keskust ja Radissoni. “See oli aeg enne buumi, tööd oli kõvasti ja huvitav oli ka. Sellest ajast ongi mul see päris arhitekti kogemus ka olemas,” meenutab ta muretult ning lisab, et kunstiaspekt on selliste suurte projektide puhul siiski väga väike ja vaba loomingut väga vähe.

“Suure ja väikese teema on arhitektuuris eriti tundlik,” ütleb ta. “Ei ole tähtis, kas teed suure või väikese kiriku. Küsimus on tähenduses: väike asi võib tähendada palju ja suur asi võib tähendada mitte midagi.” See on peamine põhjus, miks arhitekt Arne Maasikust sai fotograaf Arne Maasik.

“Fotograafia ei ole arhitektuurist väga kaugel,” selgitab ta. “Need on nagu sama puu oksad, sa ei pea väga kaugemale mine-ma.” Fotograafias hakkas ta ennast leidma ning hakkasid tekkima oma ideed, mis

Mastaabid ja suureformaadilisus on kõikjal, nii fotokogumikus kui ka pooleliitrisel kohviklaasis.

olid jõulised ja töötavad. “Hakkasin neid teostama. Kuna kahte kuhja ei jõua korraga võtta, siis võtsin fotograafia.”

New York ja vana fotokaamera

Asjade isetulemine on saatnud Arne Maasikut kogu elu. Ta räägib loo New Yorgist, onu Erikust ja ühest vanast fotokaamerast. Arne oli ammu unistanud, et tahaks minna ja näha New Yorki. Elu tõi selle võimaluse, kui onu Erik otsustas parandada Arnele ühe vana ja väärrika fotoaparaadi. “Minu isa ütles, et pean minema sellele kaamerale füüsiliselt järele, mitte laskma seda endale saata,” meenutab ta.

“Ma siis läksin ja tegin seal oma esimese seeria. New York oli mu esimene teema ja see osutus selliseks, mis määras mu edasise käekäigu,” räägib Arne fotodele pilke

heites. “Ma olin just alustanud arhitekti tööd, siis ma ei olnud veel otsustanud, kes ma olen ja mida ma teen.” Tema sõnul oli see huvitav kokkusattumus ning läks veel mitu aastat, enne kui ta otsustas foto kasuks.

Arne peab väikese pausi ja mõtiskleb edasi: “See tundus loogiline, olime sellises eas oma õe Urvega, aeg oli selline 1990ndate lõpp, et tundus okei minna maailma vaatama. See oli elu muutev kogemus. See, mis pärast seda sündis või juhtus, on mõjutanud kõike hilisemat.”

Kas fotograafia tekkis sellepärast, et oli fotoaparaat? “Fotoaparaat oli oluline asi jah, ilma selleta ei oleks New Yorgi seeriat sündinud,” kinnitab Arne. “See kaamera on mul siamaani alles, hea suureformaadiline vana kooli profikaamera. Tehnilises